

SPARTACUS

ORGAAN —
COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

No 27.

5 Juli '47.

Instaat
Soe. Geschiedenis
Kaiserreich 264
München

SPARTACUS OP DE VESUVIUS.

Koestler beschrijft in zijn roman "Spartacus" een episode van het slavenleger, dat de strijd is ingegaan met de Romeinse legerscharen op en om de Vesuvius. De slaven, door de overmacht van de goed bewapende vijand gedwongen, hebben zich hoog, bij de kraters, op de Vesuvius teruggetrokken. De tegenstander, die hun daar niet in een aanval kan bereiken zonder de strijd onder zeer ongunstige voorwaarden te moeten voeren, is besloten, de opstandige slaven in de hete zomerdagen door honger en dorst tot overgave te dwingen. Langs alle zijden, behalve daar, waar een diep ravijn ieder afdalen en ontvluchten schint te beletten, hebben de Romeinse soldaten de wegen afgesloten. Na enige dagen drogen de tongen in de monden der slaven. De zwaksten der uitgeputten gaven zich reeds op genade en ongenade over. De anderen zijn de wanhoop nabij.

Dan komt Spartacus met een plan. Alle dekens en lappen zullen tot een groot koord worden gevlochten, waarlangs de sterksten in het ravijn zullen afdalen, om onverwachts de Romeinen te overvallen.

Terwijl aan het koord wordt gearbeid, bespreken de slaven het plan. Sommigen zijn van mening dat het een onmogelijke onderneming is; dat de afdalenden zullen te pletter vallen. Maar het overheersende gevoel is: Spartacus heeft altijd plannen, altijd uitwegen, altijd ideeën.

En het plan wordt uitgevoerd. Wel zijn de palmen van de handen der langs het koord afgleidenden ontveld en rauw, wel duurt het lang, eer een behoorlijk strijderscorps aan de voet van het ravijn staat, maar dan trekken zij om in de nacht en overvallen de slapende Romeinen, vernietigen het legioen en bevrijden het hele slavenleer.

Spartacus heeft altijd een uitweg en heeft altijd ideeën.
Nooit kapituleert hij; steeds vecht hij voort.

Onze lezers zijn de vorige week ingelicht geworden over de positie, waarin onze krant momenteel verkeert. Deze week verschijnen wij wederom met een gestencilde krant. Maar de strijd is niet opgegeven. Zonder bijzondere tegenslagen kunnen wij de komst de week met de normale, gedrukte krant uitkomen en wij zullen pogen, totdat een definitieve oplossing naar wij hopen binnen 5 of 6 weken zal zijn gevonden, elke week afwisselend een gedrukte of een gestencilde krant aan onze lezers toe te zenden.

Spartacus heeft altijd gedachten, altijd denkbeelden, altijd ideeën. In onze bond zijn velen regelmatig aan het werk, om zo spoedig mogelijk de inpassie te overwinnen en het verschijnen van de gedrukte krant te verzekeren. Daarnaast brengt het samenstellen en het vervaardigen van een gestencilde krant ook elke week zijn werk en zorgen mee. Spartacus op de Vesuvius. Aan denkbeelden zal het ons niet ontbreken. En aan wilskracht mag het bij geen onzer ontbreken.

Toch, wij leven in een andere tijd, dan de leider van de Romeinse slaven. De geest van Spartacus, zijn geest en daadkracht moeten nu Geest en daadkracht van alle arbeiders, alle loonslaven, van iedere loonslaaf afzonderlijk, worden. En allen, die zich bewust zijn, dat datgene wat ons weekblad uitdraagt, de koppen van alle arbeiders bezig moet gaan houden, die zullen moeten medehelpen, dat ons weekblad spoedig weer normaal iedere week kan verschijnen. Spoedig, over enkele weken.

Wij vroegen in ons vorige gestencilde blad aan de kameraden het initiatief te willen nemen, om een blijvende hulp voor de krant te vestigen. Welnu, men heeft ons verzocht, een propaganda te voeren onder de Spartacusvrienden, om een maandelijkse vrijwillige bijdrage ter beschikking te stellen. We zijn van mening, dat hier inderdaad een blijvende hulp kan worden tot stand gebracht.

Spartacus op de Vesuvius. Met elkaar moeten we het moordknopen, dat ons het mogelijk zal maken, door de omsingeling heen te breken. In ons volgende gedrukte nummer maken wij de organisatorische regelen voor deze campagne bekend. Daarbij staat in elk geval dit reeds vast, dat wij ook dit

maal kam. P.E.J. Mansink, Hofmankade 25^{IV}, Amsterdam.C., bereid hebben gevonden als bijzonder penningmeester voor dit fonds op te treden. Stuur hem uw berichten. Zendt hem zo mogelijk reeds nu uw bijdrage voor Juli. Spartacus op de Vesuvius. Daden gevraagd.

H E T D I C T A A T V A N L I N G A D J A D J I .

Onze lezers hebben uit de dagbladpers kunnen vernemen, dat volgens radio Antara (de zender van de republiek Indonesia) bij de Nederlandse regering het voornemen bestond, om Maandag, de 30e Juni, tot militaire actie over te gaan. Het politieke doel, waarvoor de Nederlandse troepen in beweging zouden worden gezet, was, zo werd gezegd, het afdruk van Lingadjadi door te voeren, zonder medewerking van de republiek. Deze militaire dreiging was het directe gevolg van Sjahrirs aftreden. Zoals bekend had deze Indonesische vertegenwoordiger concessies aan de Nederlandse gedaan, die onmogelijk door de Indonesische partijen konden worden aanvaard. In een resolutie, ondertekend door bijna alle belangrijke Indonesische partijen (Sjahrirs partij daerbij integrepen) werd de politiek van Sjahrir veroordeeld. Het gevolg was, dat deze aftrad.

Bij het bekend worden van dit bericht, werd door verschillende "progressieve" elementen een grote belourstelling geuit. Wel is waar hadden zij vanuit de verto wel eens vernomen van tegenstellingen, die in de republiek aanwezig waren, maar te allen tijde heerste bij hen toch de opvatting, dat de "generatie" politiek van Sjahrir in het algemeen door de Indonesische partijen werd gedeeld. Toen het tegendeel dan ook in deze kabinetscrisis aan het daglicht kwam, begreep men van de inwendige tegenstellingen in de republiek niets meer. Zij zagen niet, (iets wat wij reeds meer dan één maal in "Spartacus" hadden uiteengezet), dat de intelligentia een eigen politiek voerde, d.w.z. maatregelen nam, die aanstuurden op een maatschappelijke organisatie, waarin zij, als groep gezien, een leidende en controlerende functie zou hebben. Heel duidelijk bleek dat nog eens uit de eis, die de "democraat" Sjahrir stelde aan de politieke partijen, die hem uitnodigden, alsnog aan het bewind te blijven.

Deze voormalige minister-president eiste n.l.: "hem machtiging te verlenen, te bindend, besluiten te treffen in alle toekomstige gevallen".

stige (onderstreept door Spart.) onderhandelingen met de Nederlanders, zonder dat hij genoodzaakt zou zijn, om zich voor goedkeuring tot de republikeinse regering te Djokjakarta te wenden".

Even bedenkelijk voor de toekomstige binnenlandse politieke ontwikkeling in Indonesia was de verklaring van Soekarno, waarbij hij decreteerde, dat de politieke lijn door Sjahrir gevolgd, zou worden voortgezet. Ook dit laatste was in strijd met de uitgesproken heersende politieke opvatting van bijna alle Indonesische partijen.

Beide laatste voorbeelden zijn een (nogmaals) duidelijk bewijs van de strijd om de macht, die tussen de verschillende belangengroepen in Indonesia zelf wordt gevoerd. De intelligentia gaat zo ver (Ook daar hebben we meerdere malen op gewezen), dat zij ter bereiking van dit doel, een breuk met haar vroegere strijdmakkers riskoert en zelfs als het nodig is, geweld zal gebruiken.

Dat de politieke partijen zonder verder tegenmaatregelen te nemen Soekarno's houding akcepteerden, komt in het bijzonder voort uit het feit, dat de internationale machtsverhoudingen van die aard zijn, dat het geïsoleerde Indonesia volkomen onmachtig is, aan de druk van het buitenland het hoofd te bieden. Het zijn vooral de Amerikanen, die aldoor op het beslissende moment ingrijpen en de republikeinen duidelijk laten weten, dat op geldelijke steun voor de opbouw van Indonesia alleen gerekend kan worden, indien de Nederlandse voorstellen, worden aanvaard.

De klasse der Indonesische intelligentia weet maar al te goed, dat het zonder de hulp van deze machten onmogelijk is, bij voortdurende de politieke macht uit te oefenen. Een geïsoleerd Indonesië zou betekenen een voortschrijdende verarming. Daardoor zouden krachten tot ontwikkeling komen, die geheel andere politieke en economische organisaties in het leven zouden roepen. Hiertegen voorziet de intelligentia zich met alle kracht. Daarom ook acht zij het, ter verzekering van haar klassebelangen nodig, dat met Nederland een compromis wordt gesloten; daarom ook is zij bereid, een centrale regering te vormen op federale grondslag. De instelling van deze organen, met het uiteindelijk beslissingsrecht aan de Nederlandse kroon, betekent een volkomen nederlaag vergeleken met de "100% Merdeka", die oorspronkelijk werd geeist.

DE STAKINGEN IN EUROPA.

Er is gedurende de laatste maanden beroering onder de arbeiders. Ons liggen nog vers in het gheugen: de staking der havenarbeiders in Engeland, der bakkers en bootwerkers te Amsterdam en Leiden, terwijl stakingsgolven in België en vooral in Frankrijk breed uitlopen. In België staakten de mijnwerkers, de metaalarbeiders, het trampersoncel, terwijl in Frankrijk feitelijk geen tak van bedrijf is, waar nog niet is gestaakt. In Spanje gingen de havenwerkers binnen 6 weken twee maal in staking, waarbij door de regering vele arrestaties werden verricht. In Keulen staakten op 19 Juni 30.000 man, terwijl in het Ruhrgebied, in Hamburg en Bremen grote demonstraties tegen de uithongeringpolitiek van de bezettende machten werden doorgevoerd.

Het is niet toevallig, dat de stakingsbewegingen in de tegenwoordige tijd niet tot een enkel land beperkt blijven, maar dat we hier in hele continenten moeten rekenen. Het wel is waar verklaart de bezittende klasse in Amerika, zich tegen de zg "geleide economie", zodat ze de maximumprijs en productievoorschriften zo goed als onbepaald, maar dat geldt alleen voor binnenlands gebruik: HOOR HET RUWE LID D. TRACHT DE DE ECONOMIE VAN HEEL DE WERELD TE LEIDEN EN TE BEHEEREN door middel van de distributie van de voedselvoorraden der wereld en door de leeningspolitiek. Het wel en wee wordt voor hele continenten tegelijk door enkele grootmachten "georgeld" en deze bepalen, hoeveel de bevolkingen in de verschillende landen mogen verbruiken van de wereldvoorraden. En daarbij komen hele continenten onder dezelfde druk. Daarvoor doen zich de verzetsbewegingen der arbeidende bevolking ook over hele continenten tegelijk gelden, overschrijden de grenzen van de "nationale staten" en wordt in ieder geval Europa tot één ononderbroken gebied van proletarische klassenstrijd.

Dit is één van de belangrijkste dingen, die we ons goed bewust moeten maken. HANT DEZE TOESTAND BRENGT VAN ZELF EEN AFBRUK VAN HET ZG "NATIONALE BEWUSTZIJN" VOOR DE ARBEIDERS MET ZICH MEER, ondanks de voortdurende nationalistische propaganda van radio en pers, van de parlementaire partijen en de vakverenigingen. Het is echter tegelijk méér dan een afbraak, omdat hiermee tevens de uitgangspunten voor werkelijk internationaal denken en handelen worden opgebouwd. Voorlopig gaat dat nog veel meer als een onbewust proces, dan als klaar

doordacht en van te voren overwogen strijdplan. Maar daarom is het niet minder belangrijk. Immers, waar het zg "spontane handelen" der arbeiders aan de dag treedt, daar is het vooral de uitdrukking van wat in de loop van de tijd als "onbewust weten" in de hoofden neergeslagen is.

Op het ogenblik is Frankrijk de haard, van waaruit de strijd der arbeidersklasse in de rest van Europa wordt aangewakkerd. De toestand in Frankrijk is allerberoerdst door de schreeuwende duurte en de schaarste der goederen. Wel hebben verschillende beroepen zich veel hogere lonen weten te verzekeren dan andere, maar ook voor de zg goed-betaalden blijft Schraalhans keukenmeester. Het eigenaardige is echter, dat de grote stakingsbewegingen niet uitgaan van de laagst betaalde categorieën, maar juist van de naar verhouding best betaalde, zoals de mijnwerkers, metaalbewerkers, spoorwegarbeiders, drukkers. De verklaring voor deze eigenaardigheid zal wel hierin gezocht moeten worden, dat deze groepen meer of minder sleutelpositie's in het economische leven hebben, zodat ze een werkelijke druk kunnen uitoefenen. Deze druk heeft er dan ook toe geleid, dat de regering, zoal niet theoretisch, dan toch praktisch de afgekondigde loonstop heeft moeten opheffen. En dat leidde er weer toe, dat douane-beambten, politiepersoneel, bankbeambten eveneens met hun eisen en hun actie's kwamen.

Al deze actie's gaan van de bedrijfspersonelen uit en niet van de partijen of de vakverenigingen. Deze immers hebben het druk met "het redden van het land", ook al moeten de gezinnen er bij te gronde gaan. In het bijzonder valt hierbij echter de houding van de stalinistische vakbonden en partijmannen op, die nu tamelijk onverschillig staan tegenover de stakingen, terwijl ze deze voor korte tijd nog fel bestreden. De verklaring daarvan is op politiek terrein te zoeken. De sociaal-democraten en de katholieken regeren nu samen, terwijl de stalinisten geen enkele ministerzetel hebben. Vanuit het gezichtspunt van de burgerlijke democratie is dat natuurlijk een rare toestand, omdat de stalinisten op één de grootste partij van Frankrijk vormen. De welwillende neutraliteit van de leiders der stalinistische partij en de leiders der vakcentrale ten opzichte van de stakingsbewegingen moet nu als druk dienen, om de stalinisten in godsnaam maar weer in de regering op te nemen, opdat

er een einde kan komen aan die eeuwige stakingen. En de stalinisten zeggen op hun beurt: Zolang jullie ons geen plaatsje in de regering geven, zullen we je eens "een poepie laten ruiken". De tegenwoordige onverschilligheid van de stalinisten tegenover de strijd van de arbeiders betekent daarom niet zo zeer, dat ze de strijd om het levenspeil van de arbeidersbevolking mee wensen te voeren, doch berust veel meer op partij-politieke overwegingen. De strijdende arbeidersklasse is voor hen slechts een schaakstuk, dat men vóóruit schuift, of achteruit, of eventueel laat slaan, al naar het het beste voor de partij-politiek uitkomt.

Maar dat kan ook niet ten eeuwige dage zo gaan. Het verloop van de tegenwoordige bewegingen in Frankrijk geeft duidelijke aanwijzingen, dat de zelfstandige strijd in het laatste jaar aanzienlijk in bracht gewonnen heeft, of anders gezegd, dat het voortdurend moeilijker wordt, de massa's binnen de banen van de partijpolitiek te houden.

ZOMERKAMP - SPARTACUS. Belangrijk.

Ons kamp wordt gehouden op het terrein en in het kamphuis "DE LAGE VUURSEN" nabij de treinstation Hollandsche Rading, in het Gooi, gedurende de week van 9 tot 15 Augustus. De kameraden kunnen slapen in het kamphuis, of in door ons gehuurde tenten, of in hun eigen tenten. Bij de opgave voor deelneming moet duidelijk worden vermeld, welke van deze mogelijkheden men wenst te benutten. Voor de gebruikers van slaapplekken in het Kamphuis is het van belang te weten, dat daar een tijdelijke scheiding plaats heeft. De gebruikers van eigen tenten verzoeken wij ons te berichten, of zij een logé kunnen herbergen. Kameraden, die gebruik wensen te maken van de slaapplekken in het Kamphuis, moeten vóór 15 Juli het hele bedrag van F 12 per persoon hebben betaald. Voor kinderen beneden 6 jaar in dit geval F 9. Kameraden, die in de gehuurde tenten willen slapen, zijn ook F 12 verschuldigd, maar behoeven vóór 15 Juli slechts F 5 te hebben betaald. Voor kinderen beneden 6 jaar half geld. In het kamp het overige betalen.

6.

doordacht en van te voren overwogen strijdplan. Maar daarom is het niet minder belangrijk. Immers, waar het zg "spontane handelen" der arbeiders aan de dag treedt, daar is het vooral de uitdrukking van wat in de loop van de tijd als "onbewust weten" in de hoofden neergeslagen is.

Op het ogenblik is Frankrijk de haard, van waaruit de strijd der arbeidersklasse in de rest van Europa wordt aangewakkerd. De toestand in Frankrijk is allerberoerdst door de schreeuwende duurte en de schaarste der goederen. Wel hebben verschillende beroepen zich veel hogere lonen weten te verzekeren dan andere, maar ook voor de zg goed-betaalden blijft Schraalhans keukenmeester. Het eigenaardige is echter, dat de grote stakingsbewegingen niet uitgaan van de laagst betaalde categorieën, maar juist van de naar verhouding best betaalde, zoals de mijnwerkers, metaalbewerkers, spoorwegarbeiders, drukkers. De verklaring voor deze eigenaardigheid zal wel hierin gezocht moeten worden, dat deze groepen meer of minder sleutelpositie's in het economische leven hebben, zodat ze een werkelijke druk kunnen uitoefenen. Deze druk heeft er dan ook toe geleid, dat de regering, zoal niet theoretisch, dan toch praktisch de afgekondigde loonstop heeft moeten opheffen. En dat leidde er weer toe, dat douane-beambten, politiepersoneel, bankbeambten eveneens met hun eisen en hun actie's kwamen.

Al deze actie's gaan van de bedrijfspersonelen uit en niet van de partijen of de vakverenigingen. Deze immers hebben het druk met "het redden van het land", ook al moeten de gezinnen er bij te gronde gaan. In het bijzonder valt hierbij echter de houding van de stalinistische vakbonden en partijmannen op, die nu tamelijk onverschillig staan tegenover de stakingen, terwijl ze deze voor korte tijd nog fel bestreden. De verklaring daarvan is op politiek terrein te zoeken. De sociaal-democraten en de katholieken regeren nu samen, terwijl de stalinisten geen enkele ministerzetel hebben. Vanuit het gezichtspunt van de burgerlijke democratie is dat natuurlijk een rare toestand, omdat de stalinisten op één de grootste partij van Frankrijk vormen. De welwillende neutraliteit van de leiders der stalinistische partij en de leiders der vakcentrale ten opzichte van de stakingsbewegingen moet nu als druk dienen, om de stalinisten in godsnaam maar weer in de regering op te nemen, opdat

7.

er een einde kan komen aan die eeuwige stakingen. Immers, de stalinisten zeggen op hun beurt: Zolang jullie ons geen plaatsje in de regering geven, zullen we je eens "een poepie laten ruiken". De tegenwoordige onverschilligheid van de stalinisten tegenover de strijd van de arbeiders betekent daarom niet zo zeer, dat ze de strijd om het levenspeil van de arbeidersbevolking mee wensen te voeren, doch berust veel meer op partij-politieke overwegingen. De strijdende arbeidersklasse is voor hen slechts een schaakstuk, dat men vóóruit schuift, of achteruit, of eventueel laat slaan, al naar het het beste voor de partij-politiek uitkomt.

Maar dat kan ook niet ten eeuwige dage zo gaan. Het verloop van de tegenwoordige bewegingen in Frankrijk geeft duidelijke aanwijzingen, dat de zelfstandige strijd in het laatste jaar aanzienlijk in kracht gewonnen heeft, of anders gezegd, dat het voortdurend moeilijker wordt, de massa's binnen de banen van de partijpolitiek te houden.

.....

ZOMERKAMP - SPARTACUS. Belangrijk.

Ons kamp wordt gehouden op het terrein en in het kamphuis "DE LAGE VUURSE" nabij de treinstation Hollandse Rading, in het Gooi, gedurende de week van 9 tot 15 Augustus. De kameraden kunnen slapen in het kamphuis, of in door ons gehuurde tenten, of in hun eigen tenten. Bij de opgave voor deelneming moet duidelijk worden vermeld, welke van deze mogelijkheden men wenst te benutten. Voor de gebruikers van slaapplekken in het Kamphuis is het van belang te weten, dat daar een tijdelijke scheiding plaats heeft. De gebruikers van eigen tenten verzoeken wij ons te berichten, of zij een logé kunnen herbergen. Kameraden, die gebruik wensen te maken van de slaapplekken in het Kamphuis, moeten vóór 15 Juli het hele bedrag van F 12 per persoon hebben betaald. Voor kinderen beneden 6 jaar in dit geval F 9. Kameraden, die in de gehuurde tenten willen slapen, zijn ook F 12 verschuldigd, maar behoeven vóór 15 Juli slechts F 5 te hebben betaald. Voor kinderen beneden 6 jaar half geld. In het kamp het overige betalen.

B4

A4

B5

A5

A5

B5

A4

B4

3.

Kampeersers met eigen tenten zijn F 9 per persoon verschuldigd, waarvan vóór 15 Juli F 5 moet zijn betaald. Voor kinderen beneden 6 jaar F 5 in totaal. In het kamp het overige betalen.

Het moest overbodig zijn het te zeggen, maar we doen het toch: zonder duidelijke opgave van uw wensen kunnen we u niet boeken. Zonder betaling op tijd gaat de voorstelling helemaal niet door. Als er moeilijkheden zijn kunt u in overleg treden, dan zal er wel een oplossing te vinden zijn.

Suiten de openingsavond op Zaterdag en een paar tochten, wordt u geboden:

ZONDAGOGHTEND een uiteenzetting en beschouwing van de filosofie van Josef Dietzgen, waarop 's middags een uitvoerige discussie mogelijk is.

DIENSDAGOGHTEND een inleiding over het bewuste en het onbewuste in de klassestrijd. De middag is gereserveerd voor de discussie.

DOENSDAGOGHTEND een bespreking van de maatschappelijke grondslagen en de revolutionaire noodzakelijkheid van propagandakernen in de bedrijven. 's Middags discussie.

Voor de kameraden, die om de een of andere reden aarzelen met hun aanmelding zij medegedeeld, dat de deelnemers van het vorige jaar geen spijt hebben gehad van hun komst. Als we nu nog vermelden, dat het middageten veel beter verzorgd zal worden dan vorig jaar, dat twee van de sprekers het vorige jaar niet gesproken hebben, dat de samenwerking met een andere linkse groepering nuttige gesprekken en een gevarieerd programma mogelijk maken, dan zult ge met ons eens zijn, dat ge niet moegt mankeren.

Voor ALLES geldt het adres:

Leen van de Jacht; Van Beuningenstraat 90^I, A'dam.W.

=====